

Speciale Studie 19

Uitgebreidere studies

VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

De opstandingen

Door Otis Q. Sellers,
Bijbelleraar

Het is de belofte van onze God dat Hij de doden zal opwekken. Hij zal een werk volbrengen waardoor, wanneer het voltooid is, alle nakomelingen van Adam die geleefd hebben en gestorven zijn, de opstanding uit de toestand van de dood zullen hebben ervaren. Dit zal de ervaring zijn **“van rechtvaardigen en onrechtvaardigen”**¹, zoals Paulus zo nadrukkelijk stelt in Handelingen 24:15. Er zal een tijd komen waarin allen die zijn gestorven door wat Adam heeft gedaan, tot leven zullen worden gewekt door wat Jezus Christus heeft gedaan. Door zijn werk aan het kruis heeft Hij voor ieder mens een nieuw leven gekocht. Daarom zal uiteindelijk niemand onherstelbaar verlies hebben geleden vanwege wat Adam heeft gedaan. Als iemand ooit verloren gaat, zal dat te wijten zijn aan zijn eigen zonden, niet aan de zonde van Adam.

Er zijn veel Schriftgedeelten die betrekking hebben op en getuigenis afleggen over de opstanding van de doden. Het is de taak van de Bijbelstudent om inzicht te krijgen in elk feit dat in deze gedeelten wordt onthuld en deze feiten vervolgens te bewaren totdat ze kunnen worden omgezet in een eerlijke samenvatting van de waarheid. Er zijn veel pogingen gedaan om dit te doen, maar in de regel blijkt dat onderwijs bij nader onderzoek tekort te schieten. Vaak laat dat geen ruimte voor alle feiten die in het Woord worden onthuld, of is het in tegenspraak met sommige feiten die daarin worden gevonden. Feiten zijn hardnekkige dingen. Ze verdwijnen niet, hoe halsstarrig we ze ook negeren. De waarheid die we aanhangen moet in overeenstemming zijn met alle feiten en deze ook benoemen.

Als we honderd jaar of meer teruggaan in de tijd, zien we dat de heersende populaire opvatting over de opstanding van de doden destijds was dat de Bijbel één “algemene opstanding” leerde. Deze leer was wijdverbreid en werd algemeen aanvaard in het christendom. Omdat dit een uiterst eenvoudige theorie was, bleek het een ideaal dogma voor de geschoolde geestelijken om door te geven aan onwetende leken, van wie de meesten niet konden lezen of schrijven. Deze theorie omvatte echter niet alle feiten uit de Schrift en stond lijnrecht tegenover sommige feiten. Daarom kwam er een moment dat deze theorie krachtig en met succes werd aangevochten. Juist het feit dat het Woord van God verklaart dat **“de overige doden niet weder levend werden, voordat de duizend jaren voleindigd waren”** (Openb.20:5), maakte het voor velen onmogelijk om in één algemene opstanding te geloven. Ze konden deze duidelijke feitelijke uitspraak niet rijmen met de populaire opvatting van een algemene opstanding, dus moest de populaire theorie worden herzien, uitgebreid en gewijzigd om deze duidelijke uitspraak van de Schrift te kunnen bevatten.

Zo zou het altijd moeten zijn, maar helaas is dat zelden het geval. En hoewel het moeilijk te zeggen is wie als eerste de algemeen aanvaarde opvatting van een algemene opstanding durfde aan te vechten, verdient degene die dat deed grote eer.

Vooruitgang in waarheid

Deze herziening en uitbreiding leidde tot de gedachte van twee toekomstige opstandingen, één vóór de duizendjarige regering van Christus en één aan het einde van die periode.

Het lijkt geen twijfel dat dit een stap in de goede richting was. Deze theorie van twee toekomstige opstandingen werd de openlijke leer van de premillennialistische denkrichting. Dit is de leer van Darby-Scofield en deze wordt algemeen aanvaard door de grote groep die we wel kunnen aanduiden als de dispensationalistische premillennialisten. Het paste heel goed bij hun opvattingen over de volgorde van gebeurtenissen wanneer God zijn profetische programma hervat.

Deze theorie van twee opstandingen was echter niet zonder moeilijkheden en tegenstrijdigheden. Ze gaat ervan uit dat alle verlostten bij de wederkomst van Christus zullen opstaan, maar houdt geen rekening met de trouwe martelaren die tijdens de grote verdrukking hun leven zullen geven.

---

¹ Alle voetnoten zijn van de vertaler.

Citaten zijn, tenzij anders vermeld, uit de NBG-vertaling 1951 (NBG51).

Mannen als A.E. Booth zagen deze moeilijkheid in en wie zijn dispensationalistische schema heeft,² zal daarin een speciale opstanding voor de martelaren van de verdrukking aantreffen. Volgens het schema van Booth vindt deze opstanding zeven jaar na de zogenaamde “eerste opstanding” plaats. Dit betekende ongetwijfeld drie opstandingen, maar het lijkt erop dat Booth terughoudend was om dit toe te geven.

H.A. Ironside lijkt ook met deze moeilijkheid te hebben geworsteld, maar wilde koste wat kost elke theorie vermijden die het aantal opstandingen zou uitbreiden naar drie. In zijn schema, dat deel uitmaakt van zijn uitleg van het boek Openbaring, voegt hij nog een opstanding toe, maar noemt deze ‘de voltooiing van de eerste opstanding’. Zo maakt hij ook van de eerste opstanding twee groepen met een tussenpoos van zeven jaar. Dit was ook de leer van C.I. Scofield, zoals blijkt uit zijn aantekening over de opstanding op pagina 1228 van de *Scofield Reference Bible*.

Veel zorgvuldige studenten van de Bijbelse waarheid met betrekking tot de opstandingen zijn van mening dat het niet nodig is om het woord “eerste” in Openbaring 20:5 in absolute zin te interpreteren; dat wil zeggen dat het niet hoeft te betekenen dat het de eerste in aantal en de eerste in volgorde is, alsof er vóór deze geen opstanding zou kunnen zijn. Zij weten dat het woord dat hier met ‘eerste’ is vertaald, ook ‘vroegere’ kan betekenen, zoals het in Handelingen 1:1 en Openbaring 21:4³ is vertaald. Zij weten dat het verbond, dat in Hebrreeën 8:7 het eerste wordt genoemd, niet het eerste verbond was dat God ooit met de mens sloot. Het verbond met Abraham ging vooraf aan het verbond op de Sinai. Zij vinden ook niet dat de opstandingen beperkt moeten blijven tot twee, zoals sommigen nodig hebben geacht; zij gaan zelfs zo ver dat zij drie opstandingen onderwijzen, terwijl zij beweren dat het er maar twee zijn.

De dispensationalisten die vasthouden aan de scheidslijn tussen de bedelingen van Handelingen 28:28 hebben altijd geweigerd zich te laten binden aan slechts twee toekomstige opstandingen. Sommigen hebben vier toekomstige opstandingen onderwezen. Dit was jarenlang ook het standpunt van de schrijver, maar naarmate zijn kennis van Gods Woord toenam, vond hij dit standpunt onhoudbaar en onbevredigend.

Het lijkt er nu op dat veel van onze moeilijkheden bij het vormen van een bevredigende theorie betreffende de waarheid over de opstandingen voortkomen uit het feit dat we altijd hebben geprobeerd om er één, twee, drie of vier groepen van te maken, waarbij elk lid van elke groep op hetzelfde moment uit de dood opstaat. Dit geldt voor elke theorie die tot nu toe is voorgesteld en het heeft tot veel moeilijkheden geleid.

In de gedachte van de “algemene opstanding” zou ieder mens die ooit geleefd heeft en gestorven is, op hetzelfde moment uit de dood opstaan. De rechtvaardigen zouden de onrechtvaardigen niet voorgaan, want zij zouden allen tezamen opstaan.

Toen men van deze theorie overging op de gedachte van twee groepen, liet men nog steeds elk lid van de eerste groep op hetzelfde moment opstaan en elk lid van de tweede groep duizend jaar later tegelijkertijd uit de dood opstaan. Zoals eerder vermeld, vonden sommigen deze rigide indeling echter onhoudbaar en daarom verdeelden zij de eerste opstanding in twee groepen, met een tussenpoos van zeven jaar.

Toen mensen, als gevolg van het besef van Gods huidige roeping van gelovigen in deze bedeling van genade, vier verschillende opstandingen gingen onderwijzen, gingen ze er nog steeds vanuit dat elk lid van elke groep op hetzelfde moment zou worden opgewekt. We zagen niet in dat het moment van iemands opstanding gebaseerd zou zijn op de plaats van dienst die hij zou vervullen en dat deze plaatsen van dienst sterk verschillen binnen dezelfde roeping.

Als de Verenigde Staten een nieuw leger zouden oproepen uit hun grote poule van reservisten en geregistreerde mannen, zou het tijdstip van iemands oproeping en de datum waarop hij zich moest melden, zeer zeker afhangen

² Voor de geïnteresseerden: u kunt hier het genoemde schema van A.E. Booth (1860 - 1953) bekijken/downloaden: <https://www.brethrenarchive.org/bookshelf/leftovers/charts/a-chart-on-course-of-time-from-eternity-to-eternity/>

³ *Authorized Version* en bijvoorbeeld *Young's Literal Translation* hebben in beide verzen ‘former’ (eerdere, vorige), i.t.t. NBG51 en St.Vert.: ‘eerste’.

van de dienst die hij moest vervullen. Het zou alleen maar tot verwarring leiden als eerst de soldaten zouden worden opgeroepen. Bovendien zou het ook grote verwarring veroorzaken als bij het opheffen van een leger eerst de officieren naar huis zouden worden gestuurd.

We moeten niet proberen God te beperken tot het opwekken van elk lid van een roeping op hetzelfde moment. Evenmin moeten we erop staan dat elke roeping een speciale groep in de opstanding zal zijn. We moeten God de volgorde laten bepalen, want dat is precies wat Hij gaat doen.

Hoewel we de volgorde binnen de opstanding aan God moeten overlaten, heeft Hij ons een openbaring gegeven dat de doden in bepaalde groepen zullen worden opgewekt. Het zijn deze groepen die in deze studie onze speciale aandacht hebben. Binnen deze groepen zal God Zelf de volgorde bepalen. Als een lezer van deze regels echter vastbesloten is dat een groep die uit de dood wordt opgewekt, op hetzelfde moment in zijn geheel moet worden opgewekt, dan zal hij in de rest van deze studie geen steun vinden.

Drie groepen

Na zorgvuldige bestudering van alle teksten in het Oude en Nieuwe Testament die betrekking hebben op de opstanding, ben ik tot de conclusie gekomen dat er één standpunt is waarin alle feiten zijn besloten. Dit kan eenvoudig worden samengevat in de volgende woorden: De doden zullen in drie grote groepen worden opgewekt. Wanneer deze drie groepen zijn opgewekt, zal God zijn grote belofte die Hij via Paulus in I Corinthiërs 15:22 heeft gedaan, letterlijk hebben vervuld. Daarin wordt ons verteld dat door wat Jezus Christus heeft gedaan, allen levend zullen worden gemaakt.

Om de lezer een beeld te geven van deze drie opstandingen, worden ze hier kort uiteengezet, waarna ze afzonderlijk zullen worden behandeld voor een meer gedetailleerde bespreking.

Ten eerste is er een grote groep mensen die uit de dood zal worden opgewekt op de dag dat onze God over de aarde regeert. Deze opstanding zal bepaalde mensen terugbrengen op de aarde, zodat zij daar kunnen leven en God kunnen dienen in de dag van zijn heerschappij. Geen enkel gevolg van Adams zonde zal nog langer op aarde merkbaar zijn wanneer God regeert. **Er zullen vele ordeningen zijn in deze opstanding en deze kan een periode van enkele jaren beslaan.** Dit is de opstanding waar Jezus Christus naar verwees toen Hij zei: **“Ik zal hem opwekken IN (niet: op) de laatste dag”** (Joh.6:40).

Ten tweede is er een groep die bij de komst (PAROUSIA) van Jezus Christus uit de dood zal worden opgewekt. Dit is een groep martelaren, die volledig zal bestaan uit mensen die hun leven hebben gegeven tijdens de opstand tegen Gods heerschappij. Paulus spreekt over deze opstanding in I Thessalonicenzen 4:16. Het lijkt duidelijk dat deze groep als een eenheid zal opstaan. Zij gaan de Heer tegemoet in de lucht om Hem te vergezellen bij zijn neerdalen naar de aarde. Zij hervatten hun leven op aarde onder de vroegere fysieke omstandigheden, zodat zij kunnen deelnemen aan alle vreugden van de duizendjarige aanwezigheid en regering van Christus.

Ten derde is er de opstanding die zal plaatsvinden aan het einde van de duizend jaar. Dit is de laatste groep die wordt opgewekt. Deze omvat allen die niet zijn opgewekt in de twee voorgaande groepen. Er is geen bewijs dat deze groep als een eenheid tevoorschijn zal komen. Het lijkt erop dat de God van de orde ieder mens tevoorschijn zal brengen wanneer zijn tijd is gekomen om voor het gerecht te verschijnen.

We zullen deze drie groepen nu nader bekijken.

Opstanding onder de heerschappij van God

Toen de Here Jezus Christus de twaalf discipelen uitzond om te verkondigen dat de hemelse heerschappij nabij was, zei Hij hun dat zij in verband met hun verkondiging zieken moesten genezen, melaatsen reinigen, doden opwekken en duivels uitdrijven (Mattheüs 10:7-8). Deze wonderen werden verricht om enkele dingen te laten

zien die onder de hemelse heerschappij te verwachten waren. En hoewel dit niet de ordelijke opstanding was die zal plaatsvinden wanneer God de wereld regeert, leidde het er wel toe dat de mensen verwachtten dat de tijd van de hemelse heerschappij een tijd van opstanding zou zijn.

Na de opstanding van Jezus Christus **“werden vele lichamen der ontslapen heiligen opgewekt”** (Matt.27:52). Dit was een duidelijk teken dat de hemelse heerschappij was begonnen, ook al bevond deze zich nog in een stadium dat vergelijkbaar was met het stadium van de halm van groeiend graan. Gezien dit grote teken dat het begin van de hemelse heerschappij op aarde aankondigde, is het volkomen logisch dat mensen zouden verwachten dat een grotere groep zou worden opgewekt wanneer die heerschappij van het stadium van de ‘halm’ naar het stadium van de ‘aar’ zou overgaan (zie Marcus 4:26-29).

In Mattheüs 8:11 vinden we de woorden van de Here Jezus dat velen van oost en west zullen komen en met Abraham, Isaak en Jakob zullen aanliggen in het koninkrijk der hemelen. Aangezien Abraham, Isaak en Jakob dood zijn (zie Genesis 25:8; 35:9 en 49:33 als u hier bewijs voor nodig heeft), zullen zij uit de dood moeten worden opgewekt om hun plaats onder de hemelse heerschappij in te nemen. De mensen die “van oost en west” komen, zullen ook opgewekt moeten zijn. We kunnen er zeker van zijn dat onder hen die “van oost” komen de wijzen zullen zijn die na de geboorte van Jezus Christus naar Jeruzalem waren gekomen. Bedenk eens wat voor verhaal deze mannen te vertellen zullen hebben en denk eens aan de bijdrage die zij kunnen leveren aan de juiste kennis van de wegen en werken van God. Elke menselijke traditie over de geboorte van Christus en het bezoek van deze mannen zal moeten worden herzien om in overeenstemming te zijn met hun getuigenis. Een van de voortdurende vreugden van het leven onder Gods regering zal zijn om te horen of te lezen wat mannen als deze te zeggen hebben.

Hoewel de opstanding alleen wordt gesuggereerd in de teksten die we zojuist hebben besproken, wordt deze duidelijk vermeld in Johannes 6:40,44 en 54. **“Ik zal hem opwekken IN (niet: op) de laatste dag”** is de driemaal herhaalde uitspraak in dit ene hoofdstuk.

De uitdrukking **‘de laatste dag’**⁴ die in deze teksten voorkomt, heeft velen in verwarring gebracht. Ze hebben het woord ‘laatste’ opgevat als ‘definitief’ en hebben geprobeerd hieraan de betekenis te geven van ‘de laatste periode van vierentwintig uur voordat de eeuwigheid begint’. Maar deze uitspraak hoeft geen probleem op te leveren, want het woord ‘laatste’ hoeft niet per se ‘definitief’ te betekenen. Het werd door de Hebreëen voortdurend idiomatisch gebruikt om ‘de volgende dag’ of ‘de daaruit voortvloeiende dag’ aan te duiden. Zie Mattheüs 12:45 en 27:64, waar het op deze manier wordt gebruikt en ook II Petrus 2:20, waar het wordt vertaald met **‘het laatste einde’**.⁵

Onze Heer wilde zijn discipelen leren dat zijn heerschappij een nachtelijke periode zou doormaken. In deze nachtelijke periode zouden zij die Hem beleden waarschijnlijk ter dood worden gebracht. Dit werd vervuld in de periode van Handelingen. Toen Paulus de brief aan de Romeinen schreef, heel laat in de periode van Handelingen, verklaarde hij: **“de nacht is ver gevorderd, de dag is nabij”** (Rom.13:12). Het aanbreken van de dag werd echter uitgesteld en de rechtvaardige doden wachten nog steeds op de dag waarop Gods heerschappij op aarde zal worden hervat. Zij zullen “in de laatste dag” worden opgewekt.

Deze opstanding onder Gods heerschappij wordt ook beschreven in Johannes 5:28,29. Daar wordt het “de opstanding ten leven” genoemd. Het wordt zo genoemd omdat de mensen die opstaan teruggebracht zullen worden in een situatie die gekenmerkt wordt door leven, niet door dood.

Toen Lazarus uit de dood was opgewekt, zag hij, als hij om zich heen keek, wat hij zeker heeft gedaan, een groep mensen in wie de dood aan het werk was. Het toneel waarnaar hij terugkeerde, stond in het teken van de dood. Maar dit zal niet gelden voor hen die onder Gods heerschappij worden opgewekt. Zij zullen terugkeren naar een toneel dat gekenmerkt wordt door leven, een toneel waarin geen enkel gevolg van Adams zonde merkbaar zal

⁴ De door Sellers geciteerde *Authorized Version* heeft ‘at the last day’ (op de laatste dag). De Statenvertaling: ‘ten uitersten dage’; NBG51: ‘ten jongsten dage’.

⁵ *Authorized Version*: ‘the latter end’ (het laatste eind).

zijn. Als op die dag de dood in iemand werkt, of als iemand sterft, zal dat te wijten zijn aan zijn eigen zonden, niet aan de vloek die over alle mensen is gekomen vanwege de zonde van Adam. Heeft de lezer ooit nagedacht over de vreugde en voorrechten van het leven op een aarde die gekenmerkt wordt door leven en niet door dood; waar mensen leven en niet leven en stervend zijn?

Deze opstanding onder Gods heerschappij wordt beschreven in Lucas 14:14. In deze tekst sprak de Heer over mensen die “terugbetaald worden bij de opstanding der rechtvaardigen”, En toen een van hen die met Hem aan tafel zat dit hoorde, zei hij tegen Hem: **“Zalig wie brood eten zal in het Koninkrijk Gods”** (Luc.14:15). Deze opmerking was niet misplaatst. Ze laat zien dat “de opstanding der rechtvaardigen” deel uitmaakt van Gods heerschappij. Ieder mens die het voorrecht heeft op aarde te zijn wanneer deze door God wordt geregeerd, is inderdaad gezegend.

In I Thessalonicenzen 4:14 wordt duidelijk verwezen naar deze opstanding onder Gods heerschappij. Deze wordt daar aangevoerd als een bron van bemoediging voor degenen wier geliefden en vrienden hun leven hadden gegeven in trouw aan Christus. Dit verwijst specifiek naar de martelaren uit de periode van de Handelingen. Zij gaven hun leven in de nachtelijke periode van Gods heerschappij.

Zij zouden weer tot leven worden gewekt om deel te hebben aan de heerlijkheid van die dag. Zij waren geroepen om een relatie met Gods koningschap te hebben en hun opstanding zal plaatsvinden tot dat koningschap (I Thess.2:12). Zij hadden geleden om waardig te worden geacht voor het koninkrijk van God en zij mochten dit niet mislopen omdat zij hun leven in trouw hadden gegeven (II Thess.1:5).

Er wordt nog een andere opstanding beschreven in I Thessalonicenzen 4:16 en de student moet heel voorzichtig zijn om deze twee niet door elkaar te halen. Het lijkt vreemd dat zoveel studenten een scherp onderscheid kunnen maken tussen de twee opstandingen in Johannes 5:29, maar niet in staat zijn om te zien dat er twee verschillende opstandingen zijn in I Thessalonicenzen 4:13-16. De eerste van deze twee zal plaatsvinden onder Gods heerschappij, de tweede bij de *PAROUSIA* van Christus.

De groepen die in Johannes 5:29 worden genoemd, zijn de eerste en derde groep. Die welke in I Thessalonicenzen 4:13-16 worden genoemd, zijn de eerste en tweede groep. In Johannes wordt de tweede groep die zal opstaan niet genoemd. In Thessalonicenzen komt de derde groep die zal opstaan niet aan bod. In Openbaring 20:4-5 worden de tweede en derde groep genoemd, maar de eerste groep wordt niet vermeld. Teksten als deze laten zien dat het nodig is om het woord der waarheid recht te snijden. Recht snijden is geen gemakkelijke taak.

Gods hoop voor de mensheid

Het feit dat God de wereld zal regeren, is een van de belangrijkste thema's van de Schrift. Deze grote waarheid is verloren gegaan doordat de waarheid van de wederkomst van Christus eroverheen is gelegd. Deze regering is niet afhankelijk van de persoonlijke aanwezigheid van de Koning op aarde. Ze is afhankelijk van de aanwezigheid van de Heer Jezus op zijn troon in de hemel. Zie Psalm 103:19. Er zal een tijd aanbreken waarin alle mensen op aarde van vreugde zullen uitroepen: “De HEERE regeert” (Psalm 93:1, St.Vert.), dat zij zeggen “onder de heidenen: De HEERE regeert” (Psalm 96:10, St.Vert.). Op die dag zullen alle gezegende resultaten die aan de regering van Christus worden toegeschreven, gezegende werkelijkheid zijn.

In alle tijden en onder alle omstandigheden heeft God ieder mens de mogelijkheid geboden om op deze aarde te leven wanneer Hij regeert. Hij heeft de mensen niet altijd de mogelijkheid geboden om het eeuwige leven te verkrijgen, noch heeft Hij hun altijd de hoop op onsterfelijkheid en onvergankelijkheid geboden. Hij heeft niet alle mensen de kans geboden om deel uit te maken van de heerschappij of de genade. Dit zijn speciale of extra voorrechten en zegeningen die alleen onder bepaalde omstandigheden en op bepaalde momenten aan mensen worden geboden. Deze dingen gaan verder dan het basisvoorrecht om op aarde te leven wanneer God regeert.

Dit fundamentele voorrecht of deze zegen is altijd voor alle mensen beschikbaar geweest. Het enige wat iemand ooit hoefde te doen om deze zegen te verkrijgen, was iets of een eigenschap in zijn leven brengen waardoor hij zich zou onderscheiden als iemand die 'goed heeft gedaan'. Als deze woorden op hem van toepassing zijn, zal hij uit de dood worden opgewekt om op deze aarde te leven wanneer onze God regeert.

De Bijbelse uitdrukking 'goed gedaan' wordt hier gebruikt om een allesomvattende uitdrukking te hebben. Het heeft geen relatie met 'redding door werken'. De uitdrukking komt rechtstreeks uit de mond van de Here Jezus Christus en het is niet aan de mens om te zeggen wat goed is. Wanneer een mens in de Here Jezus Christus gelooft, heeft die mens 'goed gedaan'. Toen Abraham God geloofde, werd hij aangemerkt als een man die 'goed heeft gedaan'. Er zijn veel dingen die een mens kenmerken als iemand die goed heeft gedaan. Petrus zei: "onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig" (Hand.10:34-35). Cornelius en zijn huis hadden dit gedaan en waren verzekerd van een plaats in de opstanding ten leven. Petrus ging echter naar hen toe met een boodschap die hieraan de gave van eeuwig leven zou toevoegen.

Iedere mens die sinds Adam op deze aarde heeft geleefd, tot aan degenen die er vandaag de dag leven, moet in zijn leven een bepaalde eigenschap laten blijken die hem kenmerkt als iemand die goed heeft gedaan. In verband hiermee wil ik iets persoonlijks zeggen. Mijn enige claim dat ik 'goed heb gedaan' is dat ik zesendertig jaar geleden in de Here Jezus Christus ben gaan geloven, Hem als mijn Heer heb aanvaard en mijn vertrouwen in Hem als mijn Verlosser heb gesteld. Dit kenmerkt mij als iemand die op deze aarde zal leven wanneer God regeert. Vanwege de tijd waarin ik geloofde en de omstandigheden waaronder ik geloofde, word ik echter ook gekenmerkt als iemand die deel heeft aan Gods genadevolle roeping. Als Gods heerschappij vanavond zou beginnen, zou ik morgen ontwaken en onsterfelijkheid, onvergankelijkheid en eeuwig leven zal bezitten. En vanwege een genadig gegeven positie onder de bovenhemelse wezens, zou ik ontdekken dat elke weg en elk aspect van goddelijke kennis voor mij open en toegankelijk is gemaakt en zou ik onder Gods leiding op deze aarde beginnen met de 'goede werken' waarvoor ik in Christus Jezus opnieuw ben geschapen. Ik zou zo deel hebben aan de substantie of essentie (het lichaam) van Christus dat ik in feite zijn substantie (lichaam) zou worden. Als dit klinkt als opschepperij, laat dan opgemerkt worden dat mijn opschepperij in Christus is, niet in mijzelf.

Als God vandaag zou ingrijpen in de loop van de geschiedenis en zijn heerschappij aan de wereld zou opleggen, dan zou het onmiddellijke werk van God het oordelen van de levenden en de doden zijn. Oordelen is de orde vaststellen of bepalen. Dit is de waarheid die wordt verkondigd in II Timotheüs 4:1, waar Paulus getuigt **dat Christus de levenden en de doden zal oordelen bij zijn verschijning (EPIPHANEIA) en zijn koninkrijk**. Dit zou betekenen dat de persoonlijke geschiedenis van elke mens in de toestand van de dood door God moet worden beoordeeld. Dit is niet om schuld of straf te bepalen. Het is om te bepalen of er iets in het leven van een mens is geweest waardoor hij in de ogen van God 'goed heeft gedaan'. Dit oordeel zal bepalen of een mens zal worden opgewekt in de groep van eerstelingen en wat zijn orde of positie in die groep zal zijn.

In zaken als deze kan alleen God beslissen. Op dit moment zou het echter nuttig kunnen zijn om zelf het leven van enkele mensen te bekijken op basis van hun vastgelegde geschiedenis en te kijken of we in hun leven dingen kunnen ontdekken die hen zouden kenmerken voor opstanding in de groep van eerstelingen. Dit zal ons helpen om de oneindige verscheidenheid aan manieren te begrijpen waarop mensen 'goed hebben gedaan' en zich hebben gekenmerkt om weer op aarde te leven op de dag dat God heerst.

Adam

Toen God Adam had geschapen, verklaarde Hij hem "zeer goed" (Gen.1:31). Toch was hij niet onsterfelijk of onvergankelijk. Hij kon zondigen en hij kon sterven. Hij werd gewaarschuwd dat de gevolgen van zonde de dood zou zijn. Op het moment dat hij zondigde, begon de dood in hem te werken en hij wist dat dit zou doorgaan totdat hij tot stof zou wederkeren. Na zijn zonde kwam er echter een duidelijke daad van geloof in zijn leven. God had tot hem gesproken over 'het nageslacht van de vrouw' en hij nam God op zijn woord en reageerde door zijn vrouw Eva te noemen, omdat zij, zo zei hij, de moeder van alle levenden zou worden. Deze daad van geloof bracht

God er onmiddellijk toe hun naaktheid te bedekken en het lijdt geen twijfel dat dit hen voorbestemt om opnieuw op deze aarde te leven wanneer God regeert. Mensen die God op zijn woord geloven en daarop reageren, zijn het soort mensen dat God op aarde wil hebben wanneer zijn koninkrijk werkelijkheid wordt.

Kain en Abel

Over de toekomst van Abel kan geen twijfel bestaan. Er was een groot geloof in zijn leven. Door geloof bracht Abel een beter offer aan God dan Kain, waardoor hij het getuigenis verkreeg dat hij rechtvaardig was, God getuigde van zijn gaven; en daardoor spreekt hij, hoewel hij dood is, nog steeds. Zie Hebrëëën 11:4. Abels daad van geloof bracht iets in zijn leven waardoor, ook al is hij dood, zijn daad nog steeds tot God spreekt. Wanneer God aan het begin van zijn heerschappij de orde voor de doden vaststelt, zal Abels geloof spreken en zal God antwoorden.

De man Kain moet aan Gods oordeel worden overgelaten. Het verslag van zijn leven is niet volledig. Heeft hij ooit 'goed gedaan' en aanvaarding bij God gevonden? Heeft hij ooit vergeving gezocht en gevonden voor de moord die hij heeft gepleegd? Niemand kan dat zeggen. We zullen moeten afwachten of hij op aarde is als God heerst.

Abraham en Abimelek

Laten we, afgezien van de voor de hand liggende gevallen, eens kijken naar het verhaal van twee mannen, Abraham en Abimelek. Het is aan de lezer om op dit punt het twintigste hoofdstuk van Genesis aandachtig te lezen. Abraham was een zondaar tot wie God had gesproken en aan wie Hij duidelijke instructies en beloften had gegeven. Hij geloofde God en zijn geloof werd hem tot gerechtigheid gerekend. Abimelek was een man die God vreesde en gerechtigheid deed, iets wat elke man op aarde in die tijd had kunnen doen. Dit maakte hem aanvaardbaar in de ogen van God.

Abraham had gereageerd op een boodschap van God, maar Abimelek had gehandeld naar het licht van zijn geweten. Abraham had veel licht en waarheid ontvangen en er werd veel van hem verwacht. Toen God tot hem sprak, stond hij tussen twee dingen in: grote zegen of grote schuld. Hij geloofde God en ontving een belofte van grote beloning. Beide mannen zullen weer op deze aarde leven wanneer God regeert.

Vele anderen

Denk ook aan de farao die Jozef en zijn broers grote gunst betoonde; denk aan Chiram, koning van Tyrus, die David altijd lief had. Deze mannen hebben zich onderscheiden voor het leven op deze aarde wanneer God regeert, omdat zij het nageslacht van Abraham zegenden. Dan is er nog de koningin van Seba, die opmerkelijke vrouw die "is gekomen van de einden der aarde om de wijsheid van Salomo te horen" (Matt.12:42). Dit gaf de Heer een indicatie van wat zij zou hebben gedaan als zij had geleefd toen Hij op aarde was. Zijn eigen woorden geven aan dat zij weer zal leven wanneer God de doden opwekt.

De mannen van Nineve

Het boek Jona geeft ons een volledig verslag van deze mannen. Ze waren inwoners van een buitengewoon goddeloze stad. Toen Jona echter de vernietiging van hun grote stad aankondigde, wendden ze zich tot God in de hoop de ramp te kunnen afwenden. Ze reddden niet alleen hun stad, maar onderscheidden zich ook voor het leven op deze aarde onder Gods heerschappij. Hun houding ten opzichte van de prediking van Jona was voor God een duidelijke indicatie van de reactie die zij zouden hebben gegeven als zij de grotere boodschap van Christus hadden gehoord. Hij verklaarde:

“De mannen van Nineve zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht en het veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona en zie, meer dan Jona is hier” (Matt.12:41).

Deze mannen, hoe goddeloos ze ook waren, toonden aan dat ze zich zouden onderwerpen wanneer ze een boodschap hoorden die werd verkondigd door een man die door God was gezonden. Dit simpele feit kenmerkt hen als degenen die weer op deze aarde zullen leven wanneer God regeert.

De positie van hen die zijn opgewekt

Hoewel de mannen van Nineve uit de dood zullen worden opgewekt en onder dezelfde fysieke omstandigheden weer tot leven zullen komen om deel te hebben aan de zegeningen van Gods heerschappij, zullen zij veel van de zegeningen die God soms aan mensen heeft gegeven niet bezitten. Zij zullen geen eeuwig leven hebben en ook niet onsterfelijk zijn. De dood zal echter geen vat op hen hebben, want zij zullen zich in ongeveer dezelfde toestand bevinden als Adam voordat hij zondigde. En een van de rijke zegeningen die hun ten deel zullen vallen, is dat zij hun leven zullen leiden in overeenstemming met de woorden van Paulus in Romeinen 2:6-7: **“die een ieder vergelden zal naar zijn werken: hun, die, in het goedgevoelen volhardende, heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken, het eeuwige leven.”**

Deze woorden kunnen *niet* het principe weergeven waarmee mensen eeuwig leven verkregen in de tijd dat Paulus ze schreef. Ze geven ook geen regel voor het verkrijgen van eeuwig leven nu. Maar ze geven wel een principe weer dat van kracht zal zijn “ten dage, dat God het in de mensen verborgene oordeelt volgens mijn evangelie, door Christus Jezus” (Rom.2:16). God heeft Adam nooit de kans geboden om het eeuwige leven te verkrijgen. Hij heeft hem wel de kans geboden om opnieuw te leven, om uit de toestand van de dood te worden opgewekt. Wanneer Adam weer leeft, zal hij de kans krijgen om het eeuwige leven te verkrijgen door geduldig te volharden in het goedgevoelen. Laat niemand ooit denken dat er in het komende leven geen doelen te bereiken en niets te winnen valt.

Dit is niet ongelofelijk

“Waarom wordt het bij u ongelofelijk geacht, als God doden opwekt?” Dit was de uitspraak waarmee Paulus Agrippa uitdaagde en het is een uitdaging die vandaag de dag aan elke gelovige moet worden voorgehouden. Laten we de feiten onder ogen zien en ons er mentaal en emotioneel op voorbereiden. Als Gods heerschappij vandaag zou beginnen, zouden er niet veel maanden voorbijgaan voordat we mensen als Adam, Abel, Abraham en Abimelek weer op aarde zouden zien verschijnen. We zouden de mannen van Nineve en de koningin van Seba zien. We zouden de twaalf apostelen zien terugkeren tot leven om hun plaats in te nemen op twaalf tronen, waar zij de twaalf stammen van Israël zullen richten. Zij zullen allen op deze aarde aanwezig zijn wanneer God regeert. Een van de opvallende kenmerken van Gods heerschappij zal zelfs de terugkeer op deze aarde zijn van personen die al lang in de toestand van de dood verkeren. Ieder van hen zal een bijdrage leveren aan het leven, het denken en de kennis die kenmerkend zullen zijn voor de aarde wanneer God regeert. Zij maken deel uit van die grote groep ‘eerstelingen’, waarvan Jezus Christus zelf de ‘eerste vrucht’ is. Zie Exodus 34:26.

De kleine kinderen

In dit gezelschap zal de opstanding plaatsvinden van een groep over het lot waarvan maar weinigen ooit expliciet hebben durven spreken. Stel je voor: een kind, slechts enkele dagen of jaren oud. Het werd geboren, net als alle mensen, met de dood in zich. Niet omdat het gezondigd heeft, of omdat het als zondaar geboren is. De dood die in het kind werkt, is op alle mensen overgegaan omdat Adam gezondigd heeft. En, zoals zo vaak tot ons grote verdriet gebeurt, kwam de dood die in het kind werkte snel tot voltooiing. Zijn korte leven kwam ten einde. Het

was een levende ziel geweest, maar nu is het dood. Het wist nooit zijn linkerhand van zijn rechterhand te onderscheiden, heeft nooit tegen God gezondigd, heeft nooit iemand kwaad gedaan. Hij heeft nooit de kans gehad om te leven, heeft nooit de gelegenheid gehad om iets in zijn leven te brengen dat het zou kenmerken als iemand die 'goed heeft gedaan'. De vraag die ons bezighoudt is: wat zal zijn lot zijn? Wanneer zal het kind uit de dood worden opgewekt?

Het antwoord op deze vragen wordt zonder aarzelen gegeven. Deze kleintjes die nooit de kans hebben gehad om op deze aarde te leven, zullen die kans krijgen op de dag dat God regeert. Ze werden van die kans beroofd vanwege de gevolgen van Adams zonde. Ze zullen die kans krijgen vanwege het rechtvaardige werk van Jezus Christus. Ze stierven omdat Adam zondigde. Ze zullen weer leven omdat Jezus Christus stierf.

Daarom kunnen we tegen elke moeder die vraagt: "Wanneer zal ik mijn kleintje weer in mijn armen sluiten?", met zekerheid zeggen: "Op de dag dat God over de aarde regeert." Laat zowel vader als moeder ervoor zorgen dat ze er zullen zijn om dat te ontvangen.

Kleine kinderen zijn perfecte onderdanen voor de hemelse regering. In feite moeten mensen worden zoals zij voordat ze daar binnen kunnen komen. Mattheüs 18:3. Kleine kinderen hebben een onvoorwaardelijk geloof in wat hen wordt verteld en ze vertrouwen degene die het hen vertelt. Over hen zei Jezus Christus: "**voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen**" (Matt.19:14). Dit lijkt te betekenen: "aan hen behoort het Koninkrijk der hemelen."

Dit is de belofte van Christus dat zij daar zullen zijn. Zij zullen niet worden beroofd van wat hun toebehoort. Wanneer God hun korte leven overziet, zal er niets in hen worden gevonden dat hen zal beletten om onder Gods heerschappij te leven. Zij zullen weer leven wanneer zijn koninkrijk komt. Zij zullen geen eeuwig leven, onsterfelijkheid of onvergankelijkheid krijgen. Niettemin kunnen zij deze dingen verkrijgen door "te volharden in het goed doen" terwijl zij hun leven leiden onder de weldadige omstandigheden die de aarde zullen kenmerken wanneer God regeert. Als zij worden teruggegeven aan ouders die deze zegeningen bezitten, kan het kind opgroeien om de ouders te eren die deze dingen bezitten.

Onder Gods heerschappij zal de bevolkingsgroei niet voortkomen uit de veelheid van geboorten, zoals vandaag de dag het geval is. Het zal door opstanding gebeuren. Er zullen geboorten zijn, maar de veelvuldigheid van geboorten maakt geen deel uit van Gods oorspronkelijke plannen. Dit maakt deel uit van het ongunstige oordeel dat God over Eva heeft uitgesproken. "Ik zal zeer vermeerderen de moeite uwer zwangerschap", was Gods woord aan de vrouw. Deze vloek zal onder Gods regering worden opgeheven, wanneer alle nadelige gevolgen van Adams zonde zullen verdwijnen.

De genade-roeping

Het doel van Gods heerschappij zal zijn om op deze aarde een volk⁶ voort te brengen dat Hem kent en begrijpt, een volk waar Hij bij kan wonen en dat het middelpunt zal zijn van al zijn activiteiten. Dit doel wordt geopenbaard in Openbaring 21:3 en wordt bereikt door middel van twee grote periodes van goddelijke activiteit. De eerste periode gaat vooraf aan de wederkomst van Christus en de tweede periode volgt op zijn komst. De eerste periode kan gerust zijn koninkrijk vóór de wederkomst worden genoemd en de tweede periode kan zijn koninkrijk ná de wederkomst. In de eerste periode regeert Hij vanuit de hemel en in de tweede periode regeert Hij op aarde. In deze twee grote perioden zal God een volk voortbrengen dat Hem kent en begrijpt. Deze kennis van Hem zal voortkomen uit ervaring, observatie, onderwijs en training. God zal Zichzelf openbaren, Hij zal Zichzelf bekendmaken.

---

⁶ Zie het verschil in Openb.21:3 tussen NBG51: 'zij zullen zijn volken zijn' en Statenvertaling (en de *Authorized Version*): 'zij zullen Zijn volk zijn.'

Om God volledig te kennen en te begrijpen, moet een mens Hem kennen als de God van alle genade én als de Rechter der ganse aarde. Hij is de God van genade en de God van de heerschappij. Gezegend is de mens die van Hem mag leren wanneer Hij regeert. Dubbel gezegend is de mens wiens leren voortduurt gedurende het millennium. Oneindig gezegend zullen allen zijn die de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde bereiken.

Wanneer God over de aarde regeert, zullen er onder de mensen twee uitverkoren groepen zijn die de God van genade en de God van de heerschappij volledig zullen uitdrukken. We moeten goed onthouden dat er onder de mensen een volmaakt getuigenis van de God van genade moet zijn op de dag dat Hij regeert. Deze groep voltooit de uitdrukking van God en bestaat uit hen die God in deze Bedeling der genade Gods in relatie met Zichzelf heeft gebracht. Wij zijn de genade-geroepenen, niet de koninkrijk-geroepenen. Wij zijn niet voorbestemd om God te dienen in de regering. Wij zijn voorbestemd om te getuigen van zijn genade op de dag dat Hij regeert. Wij moeten de heerlijkheid van zijn genade verheerlijken en Hij zal de overweldigende rijkdom zijner genade in ons openbaren. Dit is het goede werk dat God ons heeft voorbestemd te doen en het is het werk dat wij zullen doen wanneer God regeert. De brief van Paulus aan de Efeziërs vertelt ons deze waarheden.

Als we nog in leven zijn wanneer God zijn heerschappij op aarde vestigt, kunnen we verwachten dat we onmiddellijk alle zegeningen zullen ontvangen die ons zijn beloofd. Met zijn uitrusting en onder zijn leiding en zegen kunnen we ons werk voor Hem beginnen en getuigenis afleggen van zijn genade, als tegenwicht voor zijn heerschappij. Er zal geen onevenwichtig getuigenis zijn op de dag dat Hij regeert.

Als we tot de doden behoren wanneer God zijn regering op aarde vestigt, dan zal het nodig zijn dat God ons uit de dood opwekt. Hij heeft ons beloofd dat wanneer Christus, die ons leven is, geopenbaard wordt, ook wij met Hem in heerlijkheid geopenbaard zullen worden (Col.3:3). We kunnen erop vertrouwen dat Hij deze belofte zal nakomen. En aangezien God ons eeuwig leven heeft beloofd voor de eeuwigde tijden (Titus 1:2) en vanwege de hoop die wordt geboden door de genade-roeping van onze "opstanding uit de doden" (Fil.3:11) en vanwege het vitale belang van de toekomstige dienst die wij moeten verrichten (Ef.2:7-10), kunnen wij er zeker van zijn dat degenen die deel uitmaken van de genade-roeping tot leven zullen worden gewekt zodra God zijn heerschappij begint.

Er zijn duizenden wegen van waarheid die in verband met dit thema kunnen worden verkend, maar dat moet aan de lezer worden overgelaten. Laten we verder gaan met het bezien van de tweede groep die zal worden opgewekt.

De opstanding bij de wederkomst

Onder Gods heerschappij wordt van mensen verwacht dat zij gerechtigheid leren en Gods gerechtigheid tot het motiverende principe van hun leven maken. Nadat zij lang onder zijn welwillende heerschappij hebben geleefd, zullen zij worden beproefd door **"de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen"** (Openb.3:10). Het lijkt erop dat de mensen opnieuw de vrijheid krijgen om hun eigen weg te kiezen en hun eigen leven in te richten, om te zien welke weg zij zullen inslaan en wat zij zullen doen. Als gevolg van deze beproeving zullen **"Velen zich laten reinigen en zuiveren en louteren, maar de goddelozen zullen goddeloos handelen"** (Dan.12:10). Er komt een opstand tegen Gods heerschappij (Psalm 2:2,3) en er wordt een poging gedaan om de belangrijkste personen van de regering van Israël uit te roeien. In de situatie die hierdoor ontstaat, zullen er trouwe mensen zijn die geen wapens kunnen opnemen (Matt.26:52, Joh.18:36) en deze zullen vervolgd worden door mensen die dat wel hebben durven doen. Het resultaat zal zijn dat velen hun leven zullen geven uit trouw aan God. Van deze groep wordt gezegd:

"zalig de doden, die in de Here sterven, van nu aan" (Openb.14:13).

Deze martelaren zullen echter niet lang in de toestand van de dood blijven, want zij zullen bij de wederkomst van Christus worden opgewekt. Dit is de tweede groep die zal worden opgewekt. **Een van hun bijzondere beloningen**

en eerbewijzen zal zijn dat zij zullen worden opgenomen om de Heer in de lucht te ontmoeten wanneer Hij naar de aarde komt om zijn duizendjarige periode van persoonlijke aanwezigheid op aarde te beginnen.

Deze opstanding wordt in vele teksten beschreven, zoals in I Corinthiërs 15:52, waar wordt geopenbaard dat een grote groep die onder Gods heerschappij onvergankelijkheid en onsterfelijkheid heeft verdiend, deze zegeningen zal ontvangen op het moment dat deze opstanding plaatsvindt.

Het is deze opstanding waarnaar wordt verwezen in I Corinthiërs 15:23, waar we lezen: **“die van Christus zijn bij zijn komst”** (*PAROUSIA*). Deze wordt ook vermeld in I Thessalonicenzen 4:16 en nogmaals in Openbaring 20:4. Een onderzoek van de laatstgenoemde tekst in zijn context zal heel duidelijk aantonen dat dit de opstanding is van een groep martelaren. Johannes beschrijft hen als zij **“die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aanbeden... en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang”** (Openb.20:4). Nadat hij de opstanding van deze martelaren tot leven heeft beschreven, vervolgt hij met de woorden: **“Dit is de eerste opstanding.”** Deze groep is dezelfde als die in I Thessalonicenzen 4:16 wordt beschreven.

Het is een veel voorkomende interpretatiefout om de opstanding van I Thessalonicenzen 4:16 te beschouwen als de hoop van alle rechtvaardige doden sinds Adam. Deze opname en opstanding hebben alleen betrekking op de regering *EKKLESIA*, degenen die **“tot zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid”** geroepen zijn (I Thess.2:12).

De laatste groep

“De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren” (Openb.20:5).

Dit is het expliciete getuigenis van Johannes. Het geeft ons de laatste groep aan die zal worden opgewekt. Deze groep mag niet worden aangeduid als ‘de slechte doden’, hoewel alle slechte mensen in deze groep zullen worden opgewekt. Er zullen velen in deze groep zijn die niet kunnen worden geclassificeerd als ‘goeddoeners’ of ‘boosdoeners’. Hiermee wordt bedoeld dat zij niets hebben gedaan waardoor zij tot de eerstelingen zouden behoren, maar dat zij zich ook niet schuldig hebben gemaakt aan de doodzonden waarvoor mensen tot de tweede dood worden veroordeeld. Het feit dat iemand pas bij deze laatste opstanding wordt opgewekt, betekent niet dat hij in de poel van vuur zal worden geworpen. Dit is een ‘opstanding ten oordeel’ en niet tot verdoemenis. De feiten die voor Gods grote witte troon worden gebracht, zullen het lot bepalen van hen die daar staan. Maar zelfs als zij die bij de laatste opstanding worden opgewekt, aan de straf van de tweede dood ontsnappen, zullen zij de ervaring van het koninkrijk vóór de wederkomst en het koninkrijk na de wederkomst hebben gemist. Zij zullen beide lessen van Gods grote school hebben gemist en zullen niet in aanmerking komen voor een plaats op de nieuwe aarde. Als de aarde de enige plaats in Gods universum was, zouden we ons zorgen moeten maken over hun toekomstige verblijfplaats. Maar aangezien dat niet zo is, laten we hun lot aan God over.

Het getuigenis van I Corinthiërs

De drie groepen die in deze studie zijn beschreven, zijn helemaal in overeenstemming met de grote openbaring van Paulus in I Corinthiërs 15:23,24. Daar lezen we:

“Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst; daarna het einde, wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben.”

Dit is een beknopte, bondige uiteenzetting van de drie grote groepen in de opstanding. Dit gedeelte is echter zo slecht vertaald en zo verkeerd geïnterpreteerd dat de waarheid ervan verloren is gegaan. Een geheel nieuwe beschouwing van dit gedeelte is absoluut noodzakelijk. Een volledige uiteenzetting van de tekst en de context is in deze studie niet mogelijk, maar bepaalde waarheden zullen worden onderzocht en de student kan zijn eigen studie voortzetten met deze punten in gedachten.

Bij elke objectieve bestudering van dit gedeelte moet worden erkend dat de vertalers van de King James Version⁷ mannen waren die in een algemene opstanding geloofden en dat onderwezen. Zij waren van mening dat alle doden in één grote groep zouden worden opgewekt. Toen zij dit gedeelte tegenkwamen, konden zij niet anders dan deze vertalen in overeenstemming met hun eigen overtuigingen en leerstellingen. Daarom werd het Grieks zo weergegeven dat er slechts één groep in de opstanding zou worden vermeld: “die van Christus zijn bij zijn komst”. De vertaling van de *King James Version* van I Corintheërs 15:23,24 doet afbreuk aan de boodschap die Paulus aan zijn lezers wilde overbrengen. We moeten de waarheid blootleggen door de traditie die eroverheen is gelegd weg te nemen.

Kijk eerst eens naar het woord ‘orde’ in vers 23 (St.Vert.). Dit woord is in het Grieks een heel simpel woord, waarvan de betekenis makkelijk te achterhalen is. Het is een oude militaire term, die, ook al komt hij maar één keer voor in het Nieuwe Testament, vaak gebruikt is door klassieke Griekse schrijvers. Het betekent een aantal dat op dezelfde plek staat; dus een groep, een klasse, een compagnie. Als de student of vertaler geen bijbedoelingen heeft, is de betekenis van dit woord vrij duidelijk. Het betekent een compagnie en werd voortdurend gebruikt voor een bepaalde groep of eenheid van militair personeel.

Er is een weglating van het werkwoord in vers 23, dat moet worden aangevuld vanuit de voorgaande uitspraak. Dat zou het volgende opleveren: “Maar ieder zal in zijn eigen compagnie tot leven worden gewekt.” Het woord ‘maar’ wordt hier gebruikt op dezelfde manier als wanneer we zouden zeggen: “Ik zal het doen, maar op mijn eigen manier.”

Nadat Paulus heeft uitgelegd dat de reikwijdte van de opstanding even groot is als de dood, die door Adams zonde is gekomen, voegt hij daaraan toe dat dit zal worden bereikt doordat ieder mens in zijn eigen groep zal worden opgewekt. Na deze uitspraak noemt Paulus drie groepen, namelijk:

1. Een groep die ‘eersteling gezalfde’ (*APARCHĒ CHRISTOS*) wordt genoemd;
2. Een groep die van Christus is bij zijn persoonlijke aanwezigheid (*PAROUSIA*);
3. Een groep die ‘het einde’ (*TO TELOS*) wordt genoemd.

Volgens Paulus zijn dit de drie groepen die “levend gemaakt worden”. Sommige lezers zullen geneigd zijn om de bovenstaande interpretatie meteen te verwerpen. We zijn zo geneigd om losse, vertrouwde interpretaties van teksten te prefereren, dat elke suggestie van iets anders ons meteen lijkt te irriteren. Ze zullen ons misschien verwijten dat we Christus uit deze tekst hebben verwijderd. Maar we mogen nooit aarzelen om Christus te verwijderen uit plaatsen waar mensen Hem hebben neergezet.

Er is een zekere mate van moed en diepe overtuiging voor nodig om een interpretatie die bijna universeel wordt aangehangen binnen het christendom, ter discussie te stellen en te ontkennen. De feiten in deze zaak dwingen ons echter te erkennen dat de woorden *APARCHĒ CHRISTOS* in vers 23 niet verwijzen naar de Here Jezus Christus. **Er zijn vijf goede redenen om dit niet te geloven.** Als iemand de leer van de schrijver op dit punt wil bekritisieren, laat hem dan zorgvuldig kennis nemen van deze vijf redenen.

Ten eerste benoemt Paulus groepen die zullen worden opgewekt en de eenzame persoon van Christus is geen groep. Het woord *TAGMATI* kan niet worden gebruikt voor een enkele persoon, het moet worden gebruikt voor twee of meer personen of dingen die in dezelfde positie staan.

Ten tweede kan Jezus Christus niet de eerste zijn die ‘in Christus levend gemaakt wordt’. Het is onlogisch om te zeggen dat Christus in zichzelf levend gemaakt is. Aangezien Paulus hier de groepen noemt die in Christus levend gemaakt zullen worden, kan Christus niet de eerste van deze groepen zijn, noch een van hen.

Ten derde wordt Jezus Christus niet bedoeld met het woord ‘allen’ in de zin “**zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.**”

---

⁷ Hetzelfde geldt voor de Statenvertalers.

Ten vierde komt het werkwoord *ZŌOPOIĒTHĒSONTAI*, hier vertaald met ‘zullen levend gemaakt worden’, in deze tekst niet overeen met Christus. Dit werkwoord had vóór zijn opstanding voor Hem gebruikt kunnen worden, maar het kon niet voor Hem gebruikt worden vijftientig jaar nadat Hij uit de dood was opgewekt.

Ten vijfde staan er slechts twee woorden in deze uitspraak (*APARCHĒ CHRISTOS*). Dit is geen volledige gedachte. De vertalers lossen dit meestal op door het bepaalde lidwoord toe te voegen en de Griekse woorden te herschikken. Dit resulteert in de vertaling “Christus, de eersteling”, maar dit is niet de juiste methode om de ellips of weglating aan te vullen. In alle gevallen van ellips moet de gedachte altijd worden aangevuld door er de dominante gedachte van de voorgaande uitspraak in op te nemen. In dit gedeelte zijn dat de groepen die zullen worden opgewekt. De tekst zou dan luiden: eersteling gezalfde groep. Dit behoudt de volgorde en nadruk van het Grieks en vult de weglating aan vanuit de context. Maar wanneer de weglating op deze manier wordt aangevuld, is het onmogelijk dat de woorden *APARCHĒ CHRISTOS* de Here Jezus Christus betekenen.

Dit gezelschap, hier het ‘groep van de eersteling gezalfde’ genoemd, is de grote groep die uit de dood zal worden opgewekt in verband met Gods heerschappij over de aarde. En hoewel er veel bezwaren kunnen worden aangevoerd tegen de interpretatie van *APARCHĒ CHRISTOS* die hier is gegeven, heb ik de meeste daarvan al voorzien. Er moet hier echter zorgvuldig worden opgemerkt dat het geloof van de schrijver in een opstanding onder Gods heerschappij niet is gebaseerd op zijn begrip van de Griekse uitdrukking die hier wordt gebruikt. Dat zou het paard achter de wagen spannen zijn. Zijn interpretatie van *APARCHĒ CHRISTOS* is gebaseerd op zijn geloof in een opstanding onder Gods heerschappij, een waarheid die door vele teksten wordt onthuld en bevestigd. (De schrijver is hier dank verschuldigd aan de heer Emil Wuinee uit Pittsfield, Massachusetts, die er vijftien jaar geleden op wees dat *APARCHĒ CHRISTOS* niet ‘Christus, de Eersteling’ kon betekenen. Hij stelde dat het ‘de gezalfde eersteling-klasse’ betekende).

Het eerste bezwaar dat gewoonlijk tegen deze interpretatie wordt aangevoerd, is dat Christus in vers 20 “eersteling” wordt genoemd en dat deze titel alleen aan Hem toekomt.

Het is zeker waar dat Christus in vers 20 de “eersteling van hen, die ontslapen zijn” wordt genoemd. Deze uitspraak volgt op de nadrukkelijke verklaring: **“Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden”**, een uitspraak die Hem buiten de groepen plaatst die nog tot leven zullen worden gewekt vanwege zijn grote werk. Het is echter niet waar dat de titel “eersteling” alleen aan Hem toekomt. Epenetus was “de eersteling voor Christus uit Asia” (Rom.16:5). Het huis van Stefanus was de eersteling van Achaje (I Cor.16:15). Degenen tot wie Jakobus zich in zijn brief richtte, worden een “in zekere zin eerstelingen onder zijn schepselen” genoemd (Jac.1:18). Van de 144.000 in Openbaring 14:4 wordt gezegd dat zij de **“eerstelingen voor God en het Lam”** zijn. Deze feiten tonen aan dat de benaming ‘eersteling’ op verschillende manieren en voor verschillende groepen wordt gebruikt, waarbij elke toepassing wordt bepaald door de context.

In I Corinthiërs 15:20-24 is de opstanding van Christus beschreven en wordt Hij de “eersteling van hen, die ontslapen zijn” genoemd. Hier beschrijft Paulus een volbracht werk dat geschiedenis is. Vervolgens beschrijft hij de opstanding van een groep gezalfde eerstelingen, die geen geschiedenis is. Zo wordt duidelijk dat Jezus Christus “de eersteling der eerstelingen” is. Deze term uit het Oude Testament verklaart hoe de term “eersteling” zowel voor Christus als voor de eerste grote groep die uit de dood zal worden opgewekt, kan worden gebruikt.

Het tweede bezwaar dat gewoonlijk wordt aangevoerd, is dat het Griekse woord *CHRISTOS* altijd Christus betekent, aangezien het in alle gevallen in het Nieuwe Testament zo wordt vertaald.

Het is waar dat het altijd zo vertaald wordt en het is ook waar dat het in de meeste gevallen verwijst naar de Here Jezus Christus; er zijn echter verschillende plaatsen waar dergelijke willekeurige vertalingen de student voor een interpretatieprobleem stellen dat hij niet kan oplossen zonder de traditionele vertaling los te laten. Openbaring 11:15 (St.Vert.) is daar een voorbeeld van. Daar wordt gesproken over **“de koninkrijken der wereld... onzes Heeren en van Zijn Christus”**. Voor iemand die in Jezus Christus als Heer heeft geloofd en Hem als zodanig heeft aanvaard, is dit een onmogelijke vertaling. Maar wanneer we het vertalen als “Jezus Christus en zijn gezalfden”, verdwijnt het probleem. Deze gezalfden zijn hier zijn aangestelden, degenen aan wie Hij macht geeft over de volken (zie Openbaring 2:26). In die regering van God die aan het millennium voorafgaat, zal alleen Israël een

door God aangestelde regent hebben in David. In het millennium zullen alle volken door God aangestelde regenten hebben. Alle menselijke regeringen komen ten einde bij de persoonlijke aanwezigheid van Christus. Mensen zullen nog steeds regeren, maar hun regering zal uit God komen en daarom goddelijk zijn.

Het woord 'gezalfd' heeft een religieuze betekenis gekregen, waardoor het meestal 'bekleed zijn met macht' betekent. Strikt genomen betekent het woord 'officieel aanwijzen', 'markeren', 'apart zetten'. Zie II Cor.1:21.

Gezien deze feiten wordt het duidelijk dat we de waarheid die Paulus wilde uitdrukken, zullen zien in de woorden *APARCHĒ CHRISTOS* wanneer we in hen de eerste grote groep zien die uit de dood zal worden opgewekt. Voor ons lijken de woorden "eersteling gezalften" misschien onduidelijk, maar voor hen die zijn woorden voor het eerst lezen, waren ze dat niet. Zij zouden ze niet hebben opgevat als verwijzend naar Jezus Christus, aangezien Paulus vooraf liet gaan door een werkwoord dat een toekomstige handeling aanduidde en zei dat **"allen zullen levend gemaakt worden, maar ieder in zijn eigen groep."**

Nogmaals moet worden benadrukt dat deze eersteling gezalfte groep de genade-roeping betreft. De heiligen die de God van genade en de genade van God zullen verheerlijken op de dag dat Hij de wereld regeert, zullen in deze groep worden levend gemaakt. De roeping van dit deel van de eersteling-groep was nog een geheim toen Paulus deze woorden schreef. Er was echter geen nieuwe groep in de opstanding nodig om ons erbij te betrekken, net zomin als er een nieuw werk aan het kruis nodig is voor onze redding. Hij heeft ons bij zijn dood betrokken. Hij heeft ons betrokken bij de eerste grote groep die zal worden opgewekt. Ons lot is verbonden met deze groep, een groep die door God is aangewezen om op deze aarde te leven en Hem op deze aarde te dienen op de dag dat Hij regeert.

Nadat de eerstelinggroep van de mensheid uit de dood is opgewekt, is de volgende grote groep die opgewekt zal worden de groep die wordt aangeduid als **"die van Christus zijn bij zijn komst (*PAROUSIA*)"**. Deze groep is eerder in deze studie al aan de orde gekomen en hoeft hier alleen nog maar te worden genoemd.

Er kan nog één punt aan worden toegevoegd. Deze groep bevindt zich niet in de toestand van de dood wanneer de eerstelinggroep wordt opgewekt. Het kan zelfs zo zijn dat zij onder Gods heerschappij geboren worden en hun hele leven zullen leven. Maar zij geven hun leven als martelaren in de opstand tegen Gods heerschappij die plaatsvindt vlak voor zijn wederkomst. Er kan geen twijfel over bestaan dat dit de groep is die in Openbaring 20:4 wordt genoemd. Na hun opstanding wordt vermeld: "de overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren". Dit is in overeenstemming met Paulus' samenvatting van de drie groepen in I Corinthiërs 15:23,24.

De derde groep die opgewekt zal worden, wordt voor ons verborgen gehouden door de Statenvertaling van I Corinthiërs 15:24. Daarin staat: "Daarna zal het einde zijn." De letterlijke vertaling van het Grieks zou hier zijn: **"daarna het einde."** De woorden "het einde" zijn in het Grieks *TO TELOS*. Deze woorden komen vaak voor in het Nieuwe Testament en ze hebben altijd te maken met het onderwerp van de tekst waarin ze voorkomen. Aangezien het onderwerp hier de groepen zijn die opgewekt zullen worden, verwijzen deze woorden naar die laatste groep die Gods werk van het opwekken van de doden voltooit. De uitdrukking *TO TELOS* wordt meerdere keren gebruikt in *De Ilias* van Homerus om de laatste groep te beschrijven van een leger of een groep soldaten die terugkeert uit de oorlog. We hebben niet het recht om hier iets in te lezen over "het einde van de eeuwen" of een idee over het bereiken van een doel. Deze dingen staan niet in de context. Het onderwerp is: de groepen die levend gemaakt zullen worden en hier doelt Paulus op de laatste groep. Deze groep wordt opgewekt aan het einde van de duizend jaar, op het moment dat Christus het proces zal beginnen waarin alle soevereiniteit, autoriteit en macht zal worden afgeschaft.

Een betere opstanding

Er moet iets worden gezegd over de "betere opstanding" uit Hebr. 11:35. Aangezien opstanding iemand uit de toestand van de dood haalt en hem weer tot leven wekt, lijkt het onmogelijk dat de ene opstanding beter zou

zijn dan de andere. Daarom lijkt het erop dat de enige betekenis die deze woorden kunnen hebben, is dat iemand tot grotere eer, grotere zegeningen of grotere beloningen wordt opgewekt.

De uit-opstanding

De uitdrukking van Paulus in Filippenzen 3:11 is niet zo eenvoudig als sommige dispensationalisten ons willen doen geloven. Het Grieks luidt hier *TĒN EXANASTASIN TĒN EK NEKRŌN*. Sommigen interpreteren deze woorden als een verwijzing naar een nieuw en bijzonder gezelschap dat zal worden opgewekt. De schrijver heeft dit zelf ook geprobeerd, maar deze gedachte houdt geen stand bij kritisch onderzoek.

Er zijn veel plaatsen in het Nieuwe Testament waar *EK*- voorkomt als de eerste lettergreep van een woord en vervolgens terugkomt in de zin die volgt, net als in “de uit-opstanding uit de doden”. Dit toont aan dat het een veel voorkomende constructie is in het Grieks. Mattheüs 7:5 is hier een relevant voorbeeld van. De Heer Jezus spoorde de mensen aan om de balk uit hun eigen oog te verwijderen, zodat zij in staat zouden zijn om de splinter uit het oog van hun broeder te verwijderen. Aan dit dubbele voorkomen van ‘uit’ kan geen speciale betekenis worden gehecht, behalve dat het de uitspraak dubbel zo nadrukkelijk maakt.

Gezien dit feit is het duidelijk dat we te veel in Filippenzen 3:11 lezen als we het interpreteren als een speciale opstanding van een speciale groep. Aangezien Paulus verklaart dat zijn doel de “roeping Gods, die van boven is” was, kunnen we gerust stellen dat hij ernaar streefde om verheven te worden tot een plaats van dienstbaarheid in die roeping, die de hoogste van alle roepingen is. Paulus zou zijn plaats in de koninkrijksroeping opgeven voor een plaats in de genaderoeeping. Hij gaf de voorkeur aan de intieme dienst van het verheerlijken van de God van alle genade boven de dienst in relatie tot de Rechter der ganse aarde.

Het opstandingslichaam

Onder belijdende christenen worden heel wat onbewezen en on-Bijbelse opvattingen gevonden die worden aangehangen door mensen die zonder onderzoek hebben aangenomen wat zij van iemand anders hebben gehoord. Dit geldt in het bijzonder voor de opstanding der doden. Men gelooft dat bij de dood het lichaam van de mens op aarde in het graf achterblijft, terwijl iets dat de ziel wordt genoemd, de hemel binnengaat. Bij de opstanding zou de ziel dan weer een soort etherisch lichaam binnengaan dat in geen enkel opzicht lijkt op het lichaam van aarde waarin de ziel zou hebben geleefd tijdens haar aardse verblijf. Dit etherische lichaam wordt een geestelijk lichaam of een verheerlijkt lichaam genoemd. Dit idee van lichamen die zouden zijn als ether of als “vuurachtige substantie”, zoals men ze beschrijft, is ronduit theosofisch en absoluut on-Bijbels. Deze lichamen zouden onzichtbaar en immaterieel zijn. Ze zouden geen bloed, geen vlees en geen botten hebben en zouden net zo gemakkelijk door materiële substantie heen kunnen gaan als gas door een hordeur.

Al deze denkbeeldige ideeën over het opstandingslichaam zouden snel verdwijnen als mensen zorgvuldig zouden nadenken over de opstanding van Jezus Christus. Hij is de eersteling uit de doden en dit is een belofte van wat de oogst zal zijn. Twee vrouwen, zo wordt ons verteld, “grepen zijn voeten en zij aanbaden Hem” (Matt.28:9). Hij wandelde met twee discipelen mee toen zij naar Emmaüs gingen (Luc.24:15). Hij zei tegen de verzamelde discipelen: **“Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb. En bij dit woord toonde Hij hun zijn handen en voeten.”** “En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden”, vond onze Heer het nodig nog iets toe te voegen aan de demonstratie: **“... Hij zeide tot hen: Hebt gij hier iets te eten? Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen”** (Luc.24:41-43).

Alleen een ongelovige zou meer bewijs eisen dan dit dat onze Heer is opgewekt met een materieel lichaam dat kon worden omhelsd, aangeraakt en onderzocht en dat voedsel kon nuttigen en ook daadwerkelijk heeft genuttigd. Deze dingen onthullen het karakter van zijn opstandingslichaam en ze vertellen ons wat het karakter van onze lichamen bij de opstanding zal zijn.

De doden zullen worden opgewekt. De doden zullen weer leven. Het komende leven zal een voortzetting zijn van het leven dat we hier hebben gekend. We zullen ons leven hervatten onder dezelfde fysieke omstandigheden die we nu kennen. Het grote verschil zal zijn dat bij de opstanding alle nadelige gevolgen van Adams zonde zullen zijn weggenomen.